

LARS HJORTSHØJ ER KONGEN AF DANSK LAVKOMIK. HAN HAR ET ANSIGT AF MODELLERVOKS OG ET SIKKERT TAG PÅ ALLE DE KIKSEDE, KLAMME MÆND, VI KENDER ALT FOR GODT. PUBLIKUM KLAPPER NÆSTEN HVER GANG, DE SER HAM, KOLLEGERNE VIL GERNE HÆNGE UD MED HAM, MEN KUN DE FÆRRESTE FÅR LOV TIL AT KOMME IND BAG FACADEN PÅ MANDEN, DER BLEV FØDT MED FUNNY BONES. **CHRISTIAN MARTINEZ** GJORDE ET FORSØG.

DEN SKALDEDE HÆVNER

FOTO
TERRITORIUM

EN FYR BLANDT publikum har rejst sig og er på vej ud af salen. Lars Hjortshøj afbryder den joke, han var i gang med på scenen i Herning.

"Hvor skal du hen?"

Alle kigger på den unge mand, som er nået halvvejs ud af lokalet.

"Øh, jeg skal på toilettet."

"Har du diarré?" vil Lars Hjortshøj vide. Han smiler ikke. Der går en fnisen gennem salen. Manden ryster på hovedet. Nej, han har ikke diarré.

"Medmindre man har syngende diarré, kan de fleste voksne mennesker godt holde sig i 40

minutter. Det er den tid, showet varer. Er din afføring vigtigere end aftenens underholdning?"

Lars Hjortshøj er vred. Man går ikke midt under et show. Ikke hans show, i hvert fald. Man behøver ikke at sidde og grine, men man går sgu ikke. Det er røv uhøfligt, og det tager opmærksomhed fra scenen, fra aftenens hovedperson, fra Lars Hjortshøj. Det handler ikke så meget om forfængelighed, i hvert fald ifølge Hjortshøj selv. Det er et spørgsmål om pli. Hvor fanden er folks manerer nu om stunder?

Lars Hjortshøj improviserer en monolog over manden og hans afføring. Stemningen er fnisende anspændt, men folk griner. Høhø. Ud

over afløb for sin vrede opnår Lars Hjortshøj en anden ting: Der er ikke andre, der rejser sig under hans show.

Bagefter sætter Lars Hjortshøj kurs mod Hotel Royal i Aarhus. Han kører gerne 85 km ekstra for at finde et godt hotel. Der kommer et tidspunkt i enhver stand-uppers liv, hvor man er blevet for gammel til at sove i dårlige senge på ligegyldige provinshoteller. Den tur har Lars Hjortshøj taget, da han i starten af 90'erne var en af pionererne i dansk comedy og kørte landet tyndt og optrådte for alle, der gad høre på ham. Genren var så ny i Danmark, at folk ikke fattede, at en mand med en mikrofon kunne

LARS HJORTSHØJ'S SJOVESTE FIGURER IFØLGE HAM SELV

BRODER SALSA

(Casper & Mandrilaftalen).

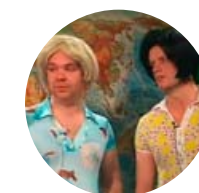
"Karikatur-tæppe-folder. En grotesk blanding af forsigtig nervøsitet og grænseløs selvtilid!"

TUE

(Live Fra Bremen).

"Vært på børne-tv. Altid med en privat, seksuel dagsorden. Min kommentar til den rædselsfuldt selvoptagede 68-generation."

RULLE & CROMWELL (Mandrillen; Zulu Royal)

"Sammen med Frank Hvam. To herligt afsporede brødre uden moral!"

ROBERT DØLVHUS (Langt Fra Las Vegas).

"Infantil, usympatisk og virkelig dum slapstick-figur. Dølvhus fik fra anden sæson tilført noget ubehageligt, fx kalder han kvinder for 'kællinger', og samler desuden penge ind til Afrika, som han så beholder selv. Det gav karakteren komisk kant. 15 år efter er Robert stadig meget populær."

udgøre aftenens underholdning. Som da Lars Hjortshøj kom til Viborg som den første stand-upper i byen og af arrangørerne på det lokale diskotek blev spurgt: "Hvor er din guitar? Skal du ikke klæde om?"

Lars Hjortshøj kører ind i Aarhus. Aftenens lille intermezzo sidder i ham. Han er stadig irriteret, men nu mest på sig selv. Hvis der er noget, han respekterer, så er det publikum. De er hans arbejdsgivere og dem, han først og fremmest tænker på, når han skriver sine tekster. Han gik over stregen. Det ærgrer ham, når låget ryger af, og temperamentet tager over. Han har også for længst accepteret, at det er en del af ham. Det er ikke altid nemt at blive i rollen som venlig og elskværdig. Heller ikke for en mand, der, ifølge sin omgangskreds, bruger kolossale mængder energi på at fremstå som sådan. Som en kilde i stand-up-miljøet siger om ham: "Han er virkelig dygtig til at få folk til at føle sig i godt selskab, men han gør sig også umage. Lars Hjortshøj er et af de mennesker, der universelt opleves som en guttermand."

DET ER NORMALT ikke en stand-uppers opgave at være forfængelig. Tværtimod er det en fordel, hvis han ser helt almindelig ud. En stand-upper med sixpack, lækkert hår og en firskåren kæbe er på en eller anden måde for perfekt, for usjov, for lækker til at tage pis på os andre. Hvis man skal pege fingre ad andre, virker det bedre, hvis spydighederne kommer fra en underdog, en, vi kan identificere os med. Det har Lars Hjortshøj forstået at udnytte. Som komikerkollegaen Esben Pretzmann formulerer det: "Lars har virkelig udseendet med sig. Han ser jo grotesk ud."

Lars Hjortshøj har ganske enkelt funny bones og et kødfyldt ansigt, der kan modelleres i et utal af variationer. Han blev landskendt for sine gakkede roller i 'Casper og Mandrilaftalen' på DR 2, hvor han sorterede mysli og foldede statsledere af tæpper, og i Zulus evighedsserie 'Langs fra Las Vegas', hvor han gav den som Robert Dølvhus, en rouladespisende nørd, der er så fed, at han vistnok sveder Nutella. Dølvhus var kendt for at sige, at han aldrig havde været i seng

med en pige, fordi han "så skulle sidde og snakke med en kælling og betale for hendes øl og hendes burger, bare for at gå hjem og knalde med hende. Nej du, så hellere gå hen og rage hende på patterne, bide lussingen i sig og hjem og hive i kødbananen, mens man stadig kan huske, hvordan patterne føltes."

På TV 2's satiresatsning 'Live fra Bremen' kan man opleve Hjortshøj forvandle sig på scenen. En aften i april gav han den som 68'er-hippien Tue på TV Hyg, som en forstadsfar med hente-hår, som en gammel hospitalsindlagt kvinde og som en selvfed Benny Hill-lignende tryllekunstner med et dårligt forvandlingsnummer. Han ramte alle figurer på kornet. Publikum i Nordisk Films studier i Valby klappede højt og længe.

"Hans force er figur-komikken," forklarer kollegaen Lasse Rimmer. "Han kan med små midler sammensætte udseende, kostume, dialekt og manerer til noget, der virkelig fungerer. Det var helt frustrerende, så god han var til det i 'Mandrillen'. Her var virkelig en mand

med mange stemmer og manerer og muligheder. Og et plastisk ansigt, der kunne se dumt ud på rigtig mange måder. Hvis jeg får en paryk på, ligner jeg Lasse Rimmer med en paryk på. I det øjeblik, Lars klæder sig ud, går det op for én, hvad han kan. Han er en kamæleon i et omfang, som kun de dygtigste mennesker i Danmark kan måle sig med."

Efter fredagsshowet hos Nordisk Film konstaterer Lars Hjortshøj i sminken, at live-optræden er angstfremkaldende, men også afhængigheds-skabende. "Jeg kan gode lide at bevæge mig på kanten. Jeg tænder åbenbart på, at det kan gå helt galt."

De sidste publikummer bliver sendt ud i aprilnatten. Minutter efter mødes hele holdet bag til debriefing. Red bull byttes ud med fadøl. Regissører, runnere, kamerafolk og make-uppartister tørrer sveden af panden. Producenten konkluderer, at der trods en ualmindelig skæv generalprøve samme eftermiddag er blevet leveret et helt fint program. Det er ikke mindst Lars Hjortshøjs fortjeneste. Publikums respons

på hans comeback i programmet var så overvældende, at producerne måtte afsætte ekstra sekunder til klapsalver. Selv ser hovedpersonen fornøjet og træt ud. "Det var ikke mig. Det må være, fordi Martin Veltz (publikumsopvarmer, red.) har givet publikum coke." Hele holdet griner. Lars Hjortshøj er på, selv når han ikke er på.

HAN SER PÅFALDENDE normal ud. En voksen mand med skaldet isse og et korpus, der ubesværet fylder et jakkesæt ud. Måske har den kulørte presse ret, når den siger, at der ikke er noget at komme efter. Ugebladene vil hellere udstationere fotografere i villahække og i kassevogne med tonede ruder for at få billeder af kolleger som Casper Christensen og Anders Matthesen i kassen. Den første er interessant, fordi han fyrer den af ude i byen, og den sidste, fordi han er så hemmelig omkring sit privatliv. Selv Frank Hvam er interessant, fordi han angiveligt er så kedelig, at det i sig selv er sjovt stof. Men

DET VIDSTE DU IKKE OM LARS HJORTSHØJ

Han har et fast ritual med sit slips, når han skal lave stand-up. Længden skal helst passe i første hug, så bliver det en god aften. Han binder altid en Windsor-knude.

Største idol: Allan Simonsen.

Han har været ansat på vaskeriet på Århus Kommunehospital, hvor han hentede tøj fra aids-patienter.

Han er engang blevet fundet sovende på Oslobåden uden en trevl på kroppen. Han var i stiv tilstand kommet til at gå fejl af badeværelse og kahyttdør og havde låst sig selv ude.

Tina, hans kone, går med træsko.

I slut-80'erne søgte Lars Hjortshøj to gange ind på Journalisthøjskolen. Han kom ikke ind. I stedet tog han en bachelor i dansk.

Har sunget et Wham-potpouri sammen med Casper Christensen på Skanderborg Festivalen.

Har gennemført DBU's kamplederkursus og må dømme 7-mands fodboldkampe for børn op til 12 år.

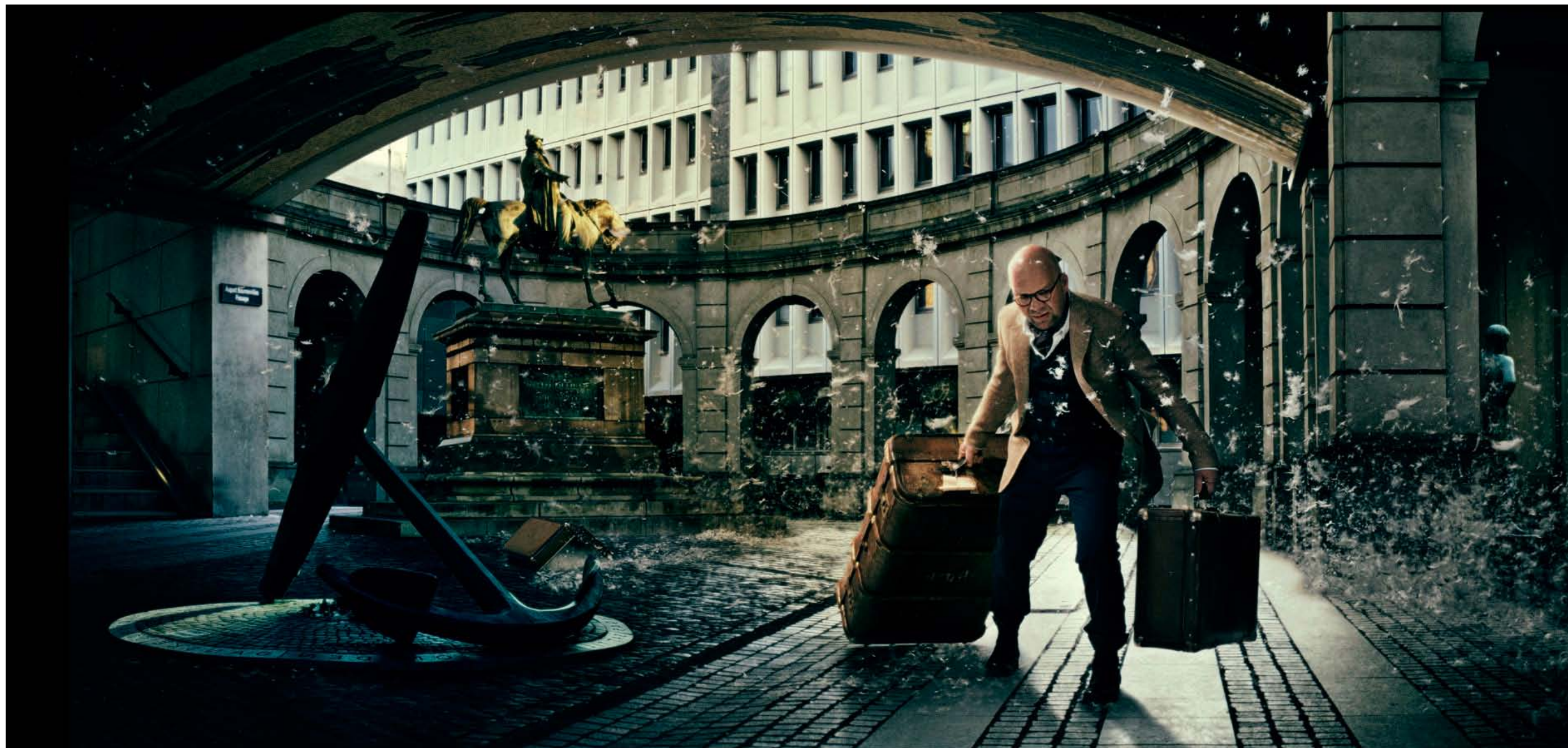
Er kogebogsforfatter til 'Mand eller kylling' sammen med Morten Heiberg. Endnu en bog er på vej: 'Hjortshøj spiser op i Toscana'.

Har et hønsehuis i baghaven med navnet 'Boogie Wonderland'. Her bor de tre brune italienere 'Earth, Wind & Fire'.

Modtog i 2005 'Dansk Radiopris' for 'Morgenhyrderne'. I den forbindelse barberede Andrea Elisabeth Rudolph hans ben.

Har netop gennemført Sjælsø Rundt 125 km.

Har tømt en skumslukker i røven på sin kollega Thomas Warberg.

Lars Hjortshøj? Måske er han bare en almindelig dansk mand med et ualmindeligt komisk talent? Snuser man rundt i den danske comedy-scene efter gode historier om Lars Hjortshøj, møder man ikke en mur af tavshed. Langtfra endda. Det her er en *talking business*. Man mødes af en syndflod af ord. Kolleger, der lovpriser mandens talent, kollegiale væsen og gennemførte *good guyness*. Der er også historier om et heftigt temperament, der af og til koger over. Men hvem kender ikke det fra sig selv? Selv radioværten Jørn Hjørtting var kendt for at kaste med skrivemaskiner, når humøret kom over ham. Herregud. Komikere har dæmoner, og Lars Hjortshøjs er vistnok et iltet temperament. Lasse Rimmer fortæller, at Lars Hjortshøj er en mand, der stiller store krav til sig selv og sine omgivelser: "Han kan godt tale med store bogstaver, hvis hans synes, andre underperformer. Da vi lavede 'Morgenhyrderne' sammen, kunne han finde på at skubbe sig vredt væk fra bordet og vifte med hænderne som en mand, der padler i en båd. Som ville han mimisk signalere til

os andre: 'Kom nu for helvede i gang, grib årene, og driv os fremad!' Det var, hvis han ikke syntes, at samtalen eller flowet fungerede optimalt. Så vidste man, at den var gal. Den gestus viser desuden hans old-school professionalism. Hans fokus er på, hvordan showet opleves af publikum. Der må ikke være for mange sprækker ind til, hvad der foregår bag gardinet."

Vennen og kollegaen Casper Christensen beskriver Lars Hjortshøj som en lun og hyggelig mand: "Men han har også en dark side. Havde han ikke det, kunne jeg ikke holde ud at være venner med ham. Der er bare ikke så mange, der får lov til at se den. Folk siger, at han er sød, men han er altså også 'Sandhedens time'. Det er også derfor, han kan spille skiderik, som han gør i 'Klovn'. De syrede figurer kommer et sted fra. Det er det, som gør en god komiker. Det viser, at manden har alle mulige sider i sig. Jeg har aldrig spillet noget sammen med Lars, hvor han har sagt, at 'det er for meget', 'det stiller mig i et dårligt lys', eller 'det er for sjofelt'. Aldrig. Det er derfor, han er så skidesjov at spil-

le med. Min mørke side er lidt mere tydelig, men vi har alle en skjult drift, som gør, at vi kan holde hinanden ud."

Det er svært at få flere ord på, hvad det vil sige i praksis. Dansk comedy er som familien Corleone, når det kommer til klanens egne rækker. Snakken går som i et frikvarter på en pige-skole, men talen forstummer, hvis det er til citat. Så lyder svaret som regel: "Det må du selv spørge ham om."

LINKER, IMØDEKOMMENDE LARS

Hjortshøj. Han er den gennemførte all-american danske mand, der er så gennemsnitlig, også rent fysisk, at mange danske mænd kan spejle sig i ham. Men han er også den verbale skarpskytte og knivskarpe iagttagere af hykleri, selvfedt borgerskab og almen dum adfærd, som han med lige dele vid og indædt raseri hælder ud over sit publikum. Lars Hjortshøj befandt sig godt på en scene allerede på efterskolen i Vivild, hvor eleverne lavede revyer. Dramalæreren kaldte ham

mikrofonlidelig, men Hjortshøj, der voksede op i Østjylland, var først og fremmest en duks, en rask spejder og fodbolddreng, som i skoletiden havde et ekstra skab til lappegrej og gummisåler til sine træsko. Som ung rejste han til USA og var udvekslingsstudent hos en familie i North Carolina. Fjernsynet viste 'Saturday Night Live' med Steve Martin og Eddie Murphy med masser af attitude og en mikrofon foran et live publikum. Lars Hjortshøj havde aldrig set noget lignende. Det var moderne, aggressivt og ungt. Helt anderledes end skolerevyerne og de Dirch Passer og Jørgen Ryg-plader, han havde lyttet halvt ihjel på skolebiblioteket og lært udenad.

Han var kun 15, da han flyttede hjemmefra. Præcis hvad der fik ham til at flytte fra den vel-fungerende kernefamilie og siden gøre karriere inden for en usikker branche som komiker, glider hovedpersonen selv diplomatisk af på. Det nærmeste, Lars Hjortshøj kommer en forklaring på sit drive, er en 'utilpassethed'. Noget, som fik ham til at føle sig anderledes end andre. Det, og så en nærmest barnlig iver efter at pege

fingre ad verdens dårskab og etablerede dogmer. Den følelse har aldrig sluppet ham.

"Vi har alle hver vores måde at dulme smerten i livet på. Nogle shopper sig fra den, andre bruger alkohol, stoffer eller motion. Jeg får mit fix, når jeg optræder. Så kan jeg klare mig igennem. Ikke fordi mit liv er specielt problemfyldt. Jeg er ekstremt privilegeret. Men livet er bare vanskeligt. Og hvis det ikke er vanskeligt, er det som regel, fordi man ikke gør sig umage nok."

Han er på flugt fra det almindelige, middel-mådige og forudsigelige. Og så er han, med Casper Christensens ord, en sukker for Dean Martin og hele Rat Pack-æraen: "Der finder han noget, ved jeg. Der er eddermame ikke meget Rat Pack i det, Lars Hjortshøj laver, men det betyder meget for ham, at vi definerer os som komikere. Det taler han altid om. For at forstå det tror jeg, at man skal se tilbage til Catskills-komikerne i USA eller Las Vegas-æraen med Rat Pack. Det er forestillingen om livet som komiker, hvor man tager hen, optræder, siger nogle jokes, går tilbage, drikker lidt champagne, >

ser nogle damer. Den følelse af at være komiker inspirerer ham. Hvor jeg er mere inspireret af at se en skriver, der sidder i et lille hus oppe i Nordsverige og skriver en bog, er Lars fascineret af billedet af en mand i tuxedo, der står foran et jødisk publikum anno 1965 og optræder på slap line. Vi har alle hver vores drøm.”

Komikerkollegaen Brian Mørk var for nogle år siden i Las Vegas med Lars Hjortshøj for at se Jerry Seinfeld optræde og muligvis leve Rat Pack-drømmen ud. Eller i hvert fald noget af den: ”Både Lars og jeg havde set frem til det, men da showet gik i gang, og vi begge havde drukket en halv øl, blev vi ramt af jettlag. Jeg vågnede pludselig op og var helt pinlig over, at jeg var døset hen under et live Seinfeld-show. Jeg skyndte mig at se på Lars, der sad med hagen på brystet og snorkede så højt, at folk rundt om os lagde mærke til det. Næste aften tog vi på en af de hotteste strippklubber i

verden. Dagen før havde Snoop Dog og Justin Timberlake været der. Alle de ansatte piger var Hustler- og Penthouse-modeller. Jeg var meget pinlig over at være der. Lars derimod var kold, som om intet kunne imponere ham. På ret kort tid havde to piger hevet mig med i The Champagne Room, hvor de blankede mig af for 16.000 kr. for at sidde og fnise og drikke et par drinks. Da jeg kom ud derfra, var Lars gået. Han var taget tilbage til hotellet for at gamble. Vi var omgivet af de smukkeste kvinder, jeg nogensinde havde set, og Hjortshøj har åbenbart tænkt: 'Jeg har lyst til at spille kort.'”

LARS HJORTSHØJ ER er rundet af en arbejdsmoral, der hører et andet årtusind til. Det siger han selv. Du skal arbejde i dit ansigts sved for overhovedet at have en chance for at komme i himlen. Lyder det fra en mand, der ikke tror på gud, og som i øvrigt

er glødende republikaner. Han er en sejtrækker, en arbejdshest, 'en jysk plov', som en af hans venner kalder ham. Det er den samme indædt-hed, der fik Lars Hjortshøj til at piske land og rige rundt som en af de første stand-up'ere. Som 25-årig vandt han suverænt DM i stand-up i 1992 på et tidspunkt, hvor han var mest kendt i Aarhus som en af de gakkede tjenere i serveringsteatret Café Kølbert. Det var også på det tidspunkt, at dansk komiks allerstørste talent, Casper Christensen, fik øje på ham:

”Jeg hørte rygter om en stand-up'er i Aarhus, det var før internettet, så man kunne ikke bare lige finde hinanden. Jeg mødtes med ham på en café. Han slog mig som lidt jysk og revy-agtig i det. Han drak Thor-øl og talte om at optræde på Tivoli Friheden med et *two man act* sammen med en fyr, der hed Bob Anders. Jeg var ret radikal i min tilgang til stand-up. For mig betød det én mand på scenen, og jeg ville kun optræde på DINS eller rigtige stand-up-comedy-klubber. Så der var helt klart et skel, første gang vi mødtes. Men jeg skal love for, at det ændrede sig. Lars skiftede hest og begyndte at lave optræden alene. Han blev hurtigt en af mine venner.”

Da Casper Christensen i 1999 luftede ideen om et nyt show, der skulle bryde med genrekonventioner, var Lars Hjortshøj da også med på holdet. 'Casper og Mandrilaften' var et sats. Hjortshøj og Christensen havde tre år tidligere brændt fingrene på et andet aparte tv-show, 'Safari', som gik ned i flammer. De danske tv-seere forstod ikke programmets absurde satire, og showet blev pillet af sendefloden efter kun 11 afsnit. Men de to komikere havde lugtet blod og gik i gang med at forfine konceptet. Casper Christensen stod i spidsen for det nye program, der, ud over Hjortshøj, talte Frank Hvam og Lasse Rimmer.

Frank Hvam mødte op med et Lademanns Leksikon i 30 bind, som fik en plads på kontoret. Eller rettere, den garage ude på Amager, der udgjorde 'Mandrillens' studie. En af øvelserne gik på, at de medvirkende skulle slå op på en tilfældig side og skrive om emnet, så de undgik stand-up klassikere om, at kæresten er en idiot. Det var ren surrealisme. Det mindste tilløb til standardjokes, og der blev trukket i håndbremsen.

Det gik stærkt. Også for stærkt nogle gange, mener Lars Hjortshøj, der ikke er lige stolt af det hele: ”Hold da kæft, meget af det var noget lort.”

Holdet optog tre gange om ugen til ud på eftermiddagen, og showet blev sendt samme aften. Med et kostumbudget på beskedne 1.000 kr. pr. sæson måtte de medvirkende gå på jagt i papkasserne hos Frelsens Hær. Holdet arvede kostumerne fra spillefilmen 'Den eneste ene', og Lars Hjortshøj konstaterede, at han passede kjole med Paprika Steen.

”Folk husker det som en succes, men den første sæson var der ingen, der så det. Det blev sendt sent om aftenen på DR2, en totalt ukendt kanal på det tidspunkt. Men det har fået eftermælet, at det var en succes. Det var det ikke. Det var først senere, at der kom kult omkring

det, og aviserne begyndte at lave analyser om, at vi var ude på at ophæve virkeligheden. Vi tænkte: 'Hold kæft, er det det, vi laver?'”

HAN GRIBER MIKROFONEN og kigger ud over publikum. Lars Hjortshøj står på en scene i Aarhus. Det er en forårs-aften i april. ”Hvis jeg har valget, skider jeg altid på handicaptolletet,” siger han ud over salen. Der sidder tilskuere i kørestol blandt publikum. Han har set dem. ”Det er min personlige hævn over, at de har taget de bedste P-pladser.” Folk i salen skæver over på kørestolsbrugerne. De griner. Resten af salen giver slip og griner med. Lars Hjortshøj har skrevet den for 14 dage siden og konstaterer, at den virker, selv om den er ucharmerende.

”Det er en klassisk one-liner joke, men i det ligger et erkendelsesarbejde. Dels at man vedgår, at man er et utrolig sølle menneske, for de toiletter er forbeholdt de handicappede. Jeg er åbenbart ikke et bedre menneske, end at jeg kan finde på det. Men det er motivet, der er det interessante, for der er sgu mange, der bruger de toiletter.”

Lars Hjortshøj er i gang med at spore sig ind på sit nye show, 'My Danish Collection', der kommer ud i 2013. Det er en antropologisk undersøgelse af danskerne i en krisetid. Lars Hjortshøj står ikke selv som afsender den-

ne gang. Han er blevet træt af at pille sig selv i navlen og har opfundet en række typer, der kan sige noget nyt. Der er trods alt grænser for, hvor meget man oplever i forstæderne.

Lars Hjortshøj er på flugt fra forstæderne, det har han vist været hele sit liv. Han er flygtet op på scenen, vil nogle sikkert sige. Hvert år kører han op mod 50.000 km på de danske landeveje, fra scene til scene, fra provinsby til provinsby, hvor Vero Moda ligger ved siden af Sportmaster, som ligger ved siden af Kop & Kande. Og i udkanten af byerne ligger de der alle sammen, de grå rundkørsler med de obligatoriske kunstværker. ("Hvad fanden laver de i en rundkørsel? Så er man da helt sikker på, at ingen ser dem").

Ifølge hans nærmeste venner kan han ikke slukke for det røntgenblik, der konstant scanner verden omkring sig. De kalder det ligefrem et åg. Det er også det, som kan få hans kone gennem 17 år, journalisten Tina Bilsbo, til en gang imellem at spørge ham, når han er umulig at være i stue med, om det ikke snart er på tide, at han kommer ud at optræde igen. Modstanden mod det forudsigelige og fredsommelige er også grunden til, at Lars Hjortshøj med egne ord har pisses ud i alle hjørner af det danske medie-helvede. Der har også været smuttere. Han siger, at han fortryder sin medvirken i TV 3-showet 'Sandhedens time', hvor deltagerne kunne vinde en halv mio. kroner, hvis de ind-

rømmede utroskab, sort arbejde og besøg hos ludere, det hele bevidnet af kæresten, koner og børn blandt publikum. I stand-up-branchen var der dem, der syntes, at Hjortshøj havde solgt ud. Selv siger han i dag, at han aldrig følte sig hjemme i rollen som tv-vært, det med at stå på et kryds, byde velkommen og kigge ind i det rigtige kamera. Røvsygt. Indholdet havde han til gengæld ikke nogen problemer med:

”Det var noget underligt bornert pis, at folk havde så ondt i røven over det. Jeg var fuldstændig forberedt på, at det ville komme. Også hvor det kom fra: den del af den kulturradikale elite, der har patent på den gode smag, og som ikke har andet livsprojekt end pænhed.”

Lars Hjortshøj tager det ikke så tungt. Han har for længst vedtaget med sig selv, at hans opgave her i livet er at underholde. Han har erkendt, at han faktisk ikke kan andet. Han arbejder på sit nye show, suger til sig. Han er tilbage ved det, der virker hver gang, det, der blev hans metier. Den sjove figur. Gummiansigtet.

”Hvis folk har grint af sig selv og verden, når de har set mig optræde, har jeg gjort mit arbejde. Jeg søger den der kortvarige inhalering af den barnagtige sorgfrihed, hvor man giver slip på alt, som man gør, når man griner hjerteligt. Nogle tuder af grin, andre kan ikke få luft. Vi har ikke styr på vores kropsfunktioner. I den forstand minder et godt grin om en orgasme.” ■